

Поетія

Олена Гаран – поетка, член Національної спілки письменників України, очільниця її Полтавської обласної організації з 2005 року.

Народилася 5 вересня 1977 року в Полтаві. Закінчила природничий факультет Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка. Кілька років працювала за фахом.

Дипломантка Міжнародного конкурсу кращих творів молодих українських літераторів “Гранослов – 2000”, лауреатка обласної премії імені І. П. Котляревського (2009), літературної премії НСПУ “Благовіст” (2010).

Авторка поетичних збірок “Солом’яний кінь” (2002) та “Непрочитані сни” (2009).

Вночі прилітає явір
і крилами кришить тишу.
Шукає моє мовчання
в розгублених зернах літер.
У снах зимувала. Снилась.
Ховалася в сні і вірші.
Парує горнятко неба.
І пахне ясміном вітер.

Тінь сонця знайду. Збулося.
Слова і долоні терпнуть.
Ця курява втопить коней
і хрест роздоріжжя витче.
На верби жовтоволосі
проллється Неділя Вербна.
Примружиться світло сонне.
І зникне маленька вічність.

Мій явір. Мій крук. Мій відчай.
Вночі прилітає. Стогне.
На голос мовчання знову
збираються сні торішні.
Та хрест роздоріжжя повинь
цілує. Великдень. Дзвони.
І я за межею квітня
у білім сузір’ї вишні.

ВОСКРЕСІННЯ

Триптих

Вже не пізно. Вже сьогодні. Ранок
Сонячним дощем тече в сади.
Яблунь заколисаних серпанок.
Шепіт заворожений води.
Тільки стежка довга і незнана.
Тільки простір в радості й журбі.
Небо свята – синя порцеляна.

А у сонця очі голубі.
Спокій стих. Під вікнами собору
Маргаритки дочекались див.
Тіні вітру – в далечинь прозору...
Дощ пройшов і землю освятив.

Відпливла від берега крижина.
Я чекала неба і крила.
Прилетіла сонячна пташина
І на крилах небо принесла.
Великодній віск тече у рими.
Відступає відчай і сльота...
Тільки дощ – нечутний і незримий –
Вже за мною запалив міста.

А весна була славна,
Хотіла прийти.
Їй співали: “Осанна!”
На далекі світи.
І задумані верби,
І ноги в росі...
І до білої церкви
Посходились всі.
Тільки дерево чорне
Злякало мене.
А бабуся пригорне –
І страх промине.
Посміхались віконця.
Співали Псалом.
Жовта писанка сонця
Зійшла над селом.

ПОВЕРНЕННЯ

Диптих

Я повертаюся. І чорно-білий вітер
несе мої спомини, сні, сумніви

за край світу.
 Вчуса мовчати у серпневої ночі,
 в ній тонуть хатки малесенькі
 й сосни, за небо вищі.
 Стрілою годинника час поцілено.
 Світлом ночей дні спливають.
 Я йду до тебе
 солоною смугою припливу,
 і котить хвилі степ, від моря ширший,
 дримає море в рожевій мушлі.
 І сумніви ховаю в серці.
 І на долонях проступає сіль.

Тисячолітній дуб
 тримає небо,
 на землю падають жолуді
 крізь сон моєї душі.
 І дримають сумніви, заколисані,
 ніби море у мушлі.
 Ніби у жолуді – ліс, що був.
 І ліс, що буде.

МОЯ АТЛАНТИДА

Скільки разів
 облітало листя
 з дерева мого роду
 перш ніж я народилась
 вкотре
 для мене згасав світ
 і тонула моя Атлантида
 губилися листи
 у павутинні чекання
 чи будуть наші діти
 за нас щасливіші
 чи
     будуть
         наші
             діти
 я не вмю спитати вголос
 кава ночей в нас розчиняється
 і тоне моя Атлантида
 ти поцілуєш
 сльози мої
 наранок
 усе буде добре
 вимовиш
 скільки разів осипалось
 дерево мого роду
 скільки часів
 в нас відлунюють
 хвилини
 хвилі
 Велика Вода
 сліди залиже
 коли моя Атлантида
 потоне востаннє

БЕЗВІСТІ

Диптих

Метеликами між віконних рам
 у павутинні
 листи застигнуть
 і я тобі пробачу сльози
 і я тобі позичу сльози
 не повертай
 хай буде так
 на згадку вітер
 обірве тишу на півслові
 візьми тепло
 не повертайся
 вже буде пізно
 усе було
 збулось
 забулось
 листи зачитані дощами
 не змінять світу
 пташина б'ється
 в темні вікна
 тобі на знак

А листів не було...
 Чекання ткало тишу
 в поштової скриньці.
 Не напише ніхто про те,
 що тепер неділя.
 І про те, як вертатись боляче.
 Як свобідною бути страшно...
 Вже не дихає ліс безлистий.
 Замерзає моє вікно.

* * *

Звір твій спокій краде.
 Він самотній. Не спить –
 Розгубилися ноти симфонії сну.
 Плач сльозами людей,
 Слухай неба блакить,
 Коли пальці знайдуть
 Найщемнішу струну.

І урветься мовчання.
 Розірветься дріт.
 І луна розтривожить
 Безлисті гаї.
 Не повернеться звір –
 Зникне ще один світ...
 Завтра буде зима –
 Не вигадуй її.

* * *

Захлинулася світлом,
 Погасла свіча.

У мурашнику міста
Всі вікна мовчать.
Ходить страх по воді –
Стереже мої сни.
Місяць гострить ножі.
Порятуй. Зупини.

Буде тиша блукати
Піддашшям німим,
У мурашнику міста
Шукатиме дім.

Сивий птах буде вітер
Над небом нести.
А долоні, мов крила...
Помилуй. Прости.

* * *

Як пече зневажена блакить!
Крижанію. Не дивлюсь у вічі.
На коліна в храмі стали свічі –
Так хотіли світло відмолить!

Знов за нами упадуть дощі.
В місті древнім заскрегочуть брами.
Сто дзеркал розколються. За нами
Плаче янгол на моїм плечі.

* * *

Мене замовчать спогади твої.
Мій брате вовче,
Де твій ліс подіти?
Вже листопад гуляє на ріллі.
На стежці в літо.
Пожовкне серце місяця, впаде,
І захлинеться,
І потоне в плавнях.
А вітер пісню вирива з грудей
Забуту, давню.
Мені по вірі – лісу світ.
Мій брате звіре...
Очеретяний сум боліт.
Слова безсилі.
По вірі – вити. Листопад.
І чорні свічі.
Ти не повернешся назад
В мій тихий відчай.

* * *

Прощавай
жовте вогнище
сонця золотом
з листя зіткане
зорі вранішні в небо падають

поза пам'яттю
поза відстанню
на легкі килими бабусині
урочисто дерева сходяться
*ой на кожному килимі
осінь
білим по білому*

і говорить колиска з тишею
про лелеку у небі вирію
чорнобривцями
рясно вишите
сонце сну мого
прощавай

* * *

Твоє лігво
не впусить незваних гостей
навіть сни не увійдуть
якщо ти не схочеш

я співала
отруту холодних ночей
і співала з тобою
мій названий вовче

твоя згряя
нічого не знає про страх
що ховається й гасне
у глищі зеленій

я одна
я залишилась в чорних лісах
згряя знає
про мене

* * *

З тобою дев'ять життів
прожила восени.
Коли надійшла зима,
гадала – перезимую...

Навчилась подумки плакати.
Навчилась кричати мовчки.

Зима за зимою...
Лід. За вікнами днів що?
Гадала – рука в руці
перейдемо у весну...

Наснились надвечір гори.
Наснилися вірші наранок.

Писала на склі:
...Замерзли дерева мої крилаті.

*І сніг замітає тишу.
А вітер несе невтішний
Пташиний мій світ в Карпати...*

* * *

Задощить
на огудини вицвілу суть
до світання
до сонця
до серця
до Бога
на весь світ
на весь серпень
так стрімко й волого
на поля
що в долонях
колосся несуть
я відкрию віконце
і небо впусу
задощить
ось побачиш
я хочу
я вірю
і зберуться крайнеба
дерева і звірі
з ластівками
творити молитву дощу

* * *

Збирати коралі
крихкого намиста
скликала печалі
Сумна і Пречиста
із вітром до шлюбу
все далі від себе
на спомин
на згубу
залишиться небо
чекає
палає
так низько
барвисте
а що йому далі
залишиться пісня
на спалах
на сполох
на спогад
на спомин
осіннього сонця
оманливий сонях
у серці
серпнево
ожинові сльози

ще тисяча снів
до найперших морозів

МГАРСЬКИЙ МОНАСТИР

Диптих

Володимирові Шкурунію

Святий Афанасій помолиться й піде на схід.
У храмі пустеля і протяги гнізда мостять.
Обірветься спокій. Наранок загоїться слід –
Патьоками воску.

Розвіявся сумнів, і сум у очах догорів.
Вдивляються зорі у небо – суворі й величні.
Залишились в полі шукати себе сто вітрів,
Ошукані січнем.

Може, це світ обступає. І грішним деревам
Неперелітна земля приростає до ніг.
Каються клени.
Жовта трава січнева
Сходить у сніг.

Доки читаєш:
“Безодня гріхів обступила...” –
Рани іконам цілитимуть сльози землі.
Кленам прощенням насняться червоні
вітрила –
Схід на крові.

* * *

Незаспані очі. Я вимовчу право на сні
В далекого Бога, що ходить сумними дахами.
Тамуючи подив, розкриється небо над нами,
І чорні дерева огорне туман таїни.
Заповнять кульбаби пустелю асфальтових
тріщин.
Всміхнеться метелик в далекому куточку вікна.
Малюють у небі граки ієрогліф “Весна”.
І зорі над містом такі урочисті і віщі.

* * *

Навесні
тонуть
рожеві шпаки
у повноводих ріках
квітучих вулиць.

Влітку
в спраглому небі
гойдається вітер
одвічних лип.

Восени
прочуваю тишу

в прощальному співі
дерев і дротів
і кришталевому
відлунні дзвонів.

Взимку
чомусь не спиться
ні під сірою
кригою буднів,
ні під білою
ковдрою свят.

Коли закінчується
календар,
в столиці моєї самотності
настає п'ята
пора року.

* * *

Ти рятуєш мене
навіть тоді
коли я забуваю про Тебе
коли звертаю у нетрі
ненавиджу і не вірю
коли ворожу на картах
коли спокушаю долю
на чорних пісках на водах
коли проступає відчай
і очі не бачать світу
рятуєш
навіть тоді
коли я кричу: не треба
навіть тодіколи я питаю: навіщо
навіть тоді...

Маргарита Олійник-Локай – молода поетка з Полтавщини. Народилася 27 березня 1989 року в Миргороді. 2006 року закінчила Миргородську школу № 7 і вступила на заочне відділення філологічного факультету Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, де сьогодні завершує 4 курс. Брала участь у численних фестивалях дитячої творчості і конкурсах. Лауреат I премії обласного етапу VI Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика та Міжнародної премії імені Василя Васька. 2005 року посіла третє місце на II обласному конкурсі “Авторська збірка поезій школяра”. Друкувалася в періодиці.

2007 року видала свою першу книгу віршів “Я просто людина”, яку присвятила матері.

* * *

По весняному луку іду я до мрії своєї –
Серед квітів яскравих, трави і зелених гаїв.
О, яка це краса! І я знову захоплююсь нею,
І вона постає знову й знову в уяві моїй.

Моє серце блукає у цих неохопних просторах
І на мандри одвічні приречене вже назавжди.
У сузір'ях ромашок розкішне салатове море
Мене кличе, і вабить, і знову приводить сюди...

Лине сонце за обрій, і день гомінкий засинає,
І голівки свої сині квіти у трави кладуть.
Тільки з миті цієї уже я спокою не знаю,
І загублене серце уже не знайду я, мабуть...

* * *

У цьому краї я зросла,
Цей край – моя душа і доля:
І цей весняний квітограй

Десь у ромашковому полі,
І ці лелеки-бусоли
На стрісі рідного будинку...
Злітають клином журавлі,
Такі знайомі із дитинства.

І ось вже яблуні цвітуть,
Лягає цвіт в зелені трави,
А в небесах хмарки пливуть,
На землю впав весняний ранок.

А серце радісно співає,
Сміється, у танку кружляє,
І зеленішає трава,
І лине пісня рідним краєм!

* * *

Миргородській художниці Ніні Унтило

Минає день, минає мить.
І час бринить на циферблаті літа.
Вона спокійна, та рука тремтить, –
Вона малює квіти.

